

tilstrækkeligt at anvende straf i tilfælde, hvor en sådan tilstand lader sig konkret bevise ved vidneførsel, klinisk prøve etc., ville spørgsmålet om promillegrænser ikke opstå. Allerede med hensyn til den nugældende retstilstand kan det fastslås, at den her omtalte forudsætning ikke har været opfyldt. Uanset, at loven ikke omtaler promillegrænser, har det af præventive grunde været anset for nødvendigt at straffe i visse tilfælde, hvor den oplyste promille er det eneste eller dog det afgørende grundlag for domfældelse. Straffelovrådet antager, at det fortsat vil være nødvendigt i et vist omfang at straffe spirituskørsel i tilfælde, om hvilke der ikke lader sig tilvejebringe konkrete oplysninger om unormal kørsel og nedsat køreevne. Rådet anser det for udelukket at formulere og anvende en regel herom, uden at der gøres brug af promillekriterier, hvis ikke resultatet skal blive, at kriminaliseringen får et ud fra præventive synspunkter utilstrækkeligt omfang. Og man finder ikke, at de fra lægelig side fremkomne oplysninger kan tages til indtægt for det synspunkt, at anvendelsen af promillegrænser er principielt uforvarselig, jfr. bemærkningerne ovenfor s. 58. Der må bl. a. lægges vægt på, hvor grænsen eller grænserne ønskes sat, og hvilken eller hvilke straffe en sådan grænse er afgørende for.

Det må anses for godtgjort gennem undersøgelser, at evnen til at føre motorkøretøj på betryggende måde nedsættes i takt med stigende alkoholkoncentration i blodet, og det er sandsynliggjort, jfr. den s. 65 omtalte OECD-rapport, at en sådan reduktion af køreevnen kan indtræde ved forholdsvis lave promiller.

Såfremt en promilleregulering blev fastsat og anvendt på en sådan måde, at der med stor sandsynlighed var et væsentligt antal sigtede, der faktisk ikke havde haft en fra færdselssikkerhedens synspunkt relevant alkoholkoncentration og reduktion af køreevnen, ville kritikken af den pågældende promilleregulering formentlig være tungtvejende. På grundlag bl. a. af forhandlinger med overlæge Prætorius og professor Kruhøffer må rådet imidlertid antage, at fastsættelsen af en grænse ved 0,8 ‰ — med den dertil knyttede sikkerhedsmargin — ikke vil have den her nævnte konsekvens. Betænelighederne er snarere knyttet til den omstæn-

dighed, at den nævnte regel isoleret set vil føre til et ikke ubetydeligt antal konkret ubegrundede frifindelser, nemlig i tilfælde hvor det statistisk er mest sandsynligt, at alkoholkoncentrationen har ligget over den i loven angivne grænse, men hvor de pågældende nyder godt af, at reglen administreres med en generel sikkerhedsmargin. Rådet finder ikke risikoen for, at den nævnte regel skal føre til urimelige frifindelser, særlig tungtvejende, under forudsætning af, at man ved siden af promillereguleringen opretholder den nugældende bestemmelse i færdselslovens § 16, stk. 1, således at der, såfremt der i det enkelte tilfælde er konstateret tegn på nedsat køreevne, kan ske domfældelse, uanset om promillen ved tilbageberegning har måttet fastsættes lavere end det i loven fastsatte minimum. Risikoen for urigtige frifindelser er en konsekvens, som harmonerer med almindelige straffeprocessuelle bevisprincipper.

Straffelovrådet må ligesom færdselssikkerhedskommissionen tage afstand fra den betragtning, at man ved at gå over til en promilleregulering forlader den fri bevisbedømmelse og derved bl. a. forringer borgernes retsstilling. Det, som sker ved fastsættelsen af en nedre promillegrænse, er, at man udvider det kriminaliserede område, indenfor et spektrum af stigende faregrader forbundet med nydelse af spiritus. Der søges fastsat en grænse, ved hvilken man har tilstrækkelig sikkerhed for, at nedsættelse af køreevnen oftest er en realitet, og gennem promillegrænsens fastsættelse og blodprøvens anvendelse søger man at skabe fornøden sikkerhed for, at reglen kun rammer personer, som frembyder den grad af sandsynlighed for spirituspåvirkning, som det kan anses for begrundet at straffe. Det, som kriminaliseres ved den foreslåede promillegrænse, er ikke en bestemt, nærmere angivet nedsættelse af køreevnen i det enkelte tilfælde, men en alkoholkoncentration i blodet, som på grundlag af foreliggende undersøgelser med stor sandsynlighed kan antages at bevirke en forøget kørselsrisiko. Det vil ikke i den enkelte sag kunne afgøres, om den pågældende motorfører netop er en af dem, som de generelle erfaringer ikke passer på. Men det synes ikke uberettiget at lægge vægt på, at den pågældende selv har bragt sig i den risiko, at han kan blive behandlet på grundlag af